

סיפורים נפלאים לילדים

פרשת חיי שרה

לעמית זאת בענייני יהדות, כאשר בא האדם לקנות בשר כשר או תפלין או כל תשמיש קדשה, אינו מקפיד לדרש ולחקר במיחד, והוא נוטה לתת אמון בכל אחד.

ולא כך נהג אברהם אבינו, אלא להפך. בענייני ממון נתן אמון מלא בעבדו אליעזר – "המשל בכל אשר לו", ואלו בשהגיעו הדברים לענין יהדות, לקחת אשה מתאימה ליצחק – לא סמך על אמונו והבטחתו של אליעזר, אלא דרש שבועה חמורה: "שים נא ידך תחת ירכי".

מספר על רבי ישראל מסלנט זצ"ל, שפעם הגיע לאיזו עיירה נדחת והתאכסן באכסניה לא מכרת לו. כשהגיע רבי ישראל אל האכסניה, פנה אליו בעל המקום ואמר לו: "כבודו נראה יהודי נכבד, ודאי יודע גם לשחט, והנה יש לי כאן בהמה והשוחט לא נמצא, אולי יואיל מר בטובו לשחט לי את הבהמה".

אמר לו רבי ישראל שאינו יודע לשחט. לאחר מכן פנה הגרי"ס אל אותו אכסנאי ובקש ממנו הלואה בספית גדולה.

התנצל אותו אכסנאי ואמר שאינו מכיר את הגרי"ס – אם בן אדם נאמן הוא או לא. אמר לו הגרי"ס: "אם כן, איך רצית לסמך על שחיטתי? וכי מכירני אתה?!"

(אמרי חן)

"וישתחו אברהם לפני עם הארץ" (כג, יב) אברהם אבינו, כשנזקק להשיג טובה מעם הארץ, חלק לו כבוד ואף השתחוה לפניו. בענין זה מספרים על הגאון רבי יחזקאל לנדא זצ"ל, בעל ה"נודע ביהודה": פעם הלך עם אחד מנכבדי העיר לקבץ נדבות למטרה חשובה ביותר.

כאשר הגיעו לביתו של אחד מעשירי המקום, אחז מלוהו בזרועו של הרב ואמר לו: סבור אני שאין זה לכבודו של רבנו לבזות עצמו בעמידה בפתח ביתו של איש זה, הידוע בכל העיר כקמצן גס רוח ועם הארץ.

השיב לו הגאון בחיוך: פידוע, האדם הוא בחיר הבריאה בעולם, ובכל זאת – כשעליו לחלב את הבהמה, הוא פורע ברחל לפניו...

"אל עבדו זקן ביתו המשל בכל אשר לו" (כד, ב)

מנהגו של עולם, כשאדם עומד להלוות ממון לחברו, הריהו חוקר ודורש אחרי ישרו של הלווה, ורק לאחר שאין לו עליו כל ספק – אז מלווה את ממונו.

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש רוזנבוים זצוק"ל
כ"ו בניסן תשע"ז

הוא הבין ללבי ומהר להסביר: נאר וואס?! רק מה?! אתה הולך לעשות גמילות חסדים עם ילד יהודי, שבמקרה הוא גם הילד שלך...

הדברים יצאו מפיו. נפרדנו לשלום, וכשפסעתי כמה צעדים רוחי החלה לסער בקרבי. אה, אה, אלו מלים יקרות שמעתי! - התרגשתי.

האם הבנתם איזו מתנה העניק לי במשפט קצר זה? - הולכים לעשות חסד...

באותו בקר, כששבתי לשערי חסד, ראיתי ממרחק את רעיתי הולכת מולי כשהיא נושאת שני דליי מים מן הבאר (אז עוד שאבנו מהבאר). הזדרזתי לעברה ומלמלתי בלחש: הנני מוכן ומזמן לעשות חסד עם אשה יהודיה, שבמקרה זו אשתי... - ונטלתי מידיה את הדליים.

למעשה, חצי שנה לאחר מכן הלכתי יד ביד עם דבריו של ר' איזיק, עד כדי כך שאמרתי עשרות פעמים בפה מלא: הנני מוכן ומזמן לעשות חסד - כך בהתנהגותי עם הרעה, עם הילדים ובכל מעשה. בכל ארחותי פעלתי לאור דבריו.

חכם יכול להפך עפר לזהב! אלו הם חכמי התורה והמוסר.

שהרי האמת היא שכל פעלה בבית יכולה להתפרש כך: יש אנשים או נשים החושבים שאינם עושים כלום - רק מגדלים את הילדים... אך מדוע הם טועים ומצטערים, והלא כל פסיעה בבית עם כונה טובה היא מכרה זהב! לגדל ילדים שיהיה להם כוח ובריאות, להאכילם, להשקותם, לסעדם לתורה וליראה - הרי זה חסד ותורה גם יחד. (להגיד)

"ועשה חסד עם אדני אברהם" (כד, יב) הפרשה שלנו מלאה בחסד - תחלתה בגמילות חסדים וקבורת מתים, ועד נשואי יצחק אבינו.

מספר רבי שלום שבדרון: לפני כעשרים שנה חלה אחד מילדי הקטנים. כיון שחששתי שהילדים האחרים ידבקו, החלטתי לשכנם בבית אמי ליום-יומים.

קמתי בבקר, התפללתי ואחר כך יצאתי מביתי עם הילדים. צעדתי ברחוב היוצא משכונת שערי חסד לכיוון שכונת בית ישראל הרחוקה, שם התגוררה אמי.

בדרך פגשתי ברבי איזיק שר זצ"ל. עמדתי דרך ארץ והרפנתי ראש לשלום. והוא השיב לי בפה מלא: גוט מארגן ר' שלום - בקר טוב ר' שלום. החזרתי לו שלום.

להיכן הולכים? - שאל ר' איזיק. ספרתי לו על הילד החולה ושאני בדרך עם הילדים לבית אמי.

שתיקה קצרה עמדה בינינו. רבי איזיק הפר את השתיקה בשאלה: נו, אז מה?

לא הבנתי את כוונתו. למעשה, הוא בקש לשאל אותי על תכן הפעלה שלי - מה הדחף הפנימי שלי לקחת את הילדים לבית אמי. עמדתי נבוך ואמרתי: אני חושש שהם לא ידבקו, לכן אני לוקח אותם. "ולמה, ובגלל מה?", הוסיף ושאל. התרעמתי מעט וחזרתי על תשובתי הראשונה: הילד חולה ובעקבות זה אני לוקח את הילדים לבית הסבתא.

שתיקה מתונה נותרה בינינו, ואז נעץ בי ר' איזיק את מבטו ואמר: זאת אומרת שהבהמה הגדולה לוקחת ומובילה את הבהמה הקטנה...

נדהמתי מדבריו ולא הגבתי מאומה.

א גוט שבת